

***Els ocells* - Víctor Garcia Tur**

Víctor Garcia Tur (Barcelona, 1981) va debutar brillantment el 2009 amb el recull de contes *Twistanschauung*, ple d'exhibicions d'estil i d'experiments reeixits. Llavors vaig provar de definir l'autor com un encreuament entre el nét d'Alan Moore i la néta dels Chemical Brothers. En els últims nou anys tan sols li havíem pogut llegir contes esparsos, fins que ha aparegut *Els ocells*, premi Marian Vayreda.

Com una inversió de la pel·lícula de Hitchcock, la novel·la comença quan els ocells desapareixen d'un poble, en aquest cas de la comarca inventada de Les Moles, a la Catalunya profunda. *Els ocells* se'ns presenta des de tres punts de vista complementaris: l'aproximació científica de l'ornitòloga, la mirada pintoresca de la turista de cap de setmana, i la fúria de l'adolescent que forma part de la família que li lloga l'apartament rural. Part del mèrit de l'autor és fer versemblants aquestes mirades femenines.

A partir d'aquests tres punts de vista, que prenen la forma de capítols-sequència, el lector s'introdueix en la vida d'un poble que podria ser qualsevol: tensions familiars, discrepàncies polítiques, literatura local, tradicions inventades. Els capítols es van succeint a bon ritme, la trama es desplega gradualment, les descripcions són d'una adjectivació agosarada, els diàlegs resulten creïbles, les subtrames es combinen amb fluïdesa. Garcia Tur, en definitiva, ha escrit un llibre madur, contingut, on cada peça es troba en el seu lloc.

Des del punt de vista narrariu, *Els ocells* s'aguanta sol, però el lector que conegui la pel·lícula homònima de Hitchcock hi obtindrà el plaer suplementari de comparar les referències i les actualitzacions: la forastera rossa que s'aproxima amb un ocell engabiat a la casa de l'home que ha conegut per atzar, la soltera independent que es desvia per protegir els seus nens (en aquest cas, voltors), el bar de poble on vegeten tot de carcamals. L'adolescent de la pel·lícula, tan convencional que feia venir a Camille Paglia ganes de bufetejar-la, s'ha convertit en una punkie de poble que de nit fa pintades revolucionàries, i que inevitablement porta a la memòria la Thora Birch de *Ghost world*.

La novel·la de Garcia Tur incorpora troballes pròpies: la relació entre la turista de ciutat i l'adolescent rebel, el doble envellit de Cary Grant, les germanes Brugués -les Brönte del rodal-, la passejada entre xiprers que vénen a ser les sequoies de *Vertigo*, la deriva a l'estil de *District 9*. Al capdavall, l'homenatge de Hitchcock no és més que un

McGuffin, l'excusa per desplegar-hi un talent propi, que inclou pinzellades líriques i una antropologia ben entesa.

Paràgraf a part mereix la versatilitat lingüística del narrador, capaç de fer parlar membres de diferents generacions i de diferents procedències en diferents registres. El fet que la forastera sigui traductora de professió propicia el comentari metalingüístic: “Que calenta que es posava quan la gent de comarques parlava com Déu mana”.

Víctor Garcia Tur és un dels autors més dotats de l'última generació de narradors en català, és a dir, els que van néixer als anys vuitanta. Dels que han publicat, val la pena destacar els noms de Borja Bagunyà, Damià Bardera, Max Besora, Edgar Cantero, Roc Casagran, Melcior Comes, Caterina Cortès, Alba Dedeu, Albert Forns, Jordi Nopca, Lucia Pietrelli i Pere Antoni Pons. Hi ha partit.